

Sonja in Hanca Buch

*In Luka je udaril
na boben*

Mohorjeva
Celovec

Sonja Buch (besedilo)
Hanca Buch (ilustracije)

IN LUKA JE UDARIL NA BOBEN

Sonja Buch (besedilo)
Hanca Buch (ilustracije)
IN LUKA JE UDARIL NA BOBEN

Iz nemščine prevedel: **Stanislav M. Maršič**
Oblikovanje: **HercogMartini**
Urednik: **Hanzi Filipič**

© 2020 slovenske izdaje:
Mohorjeva založba, Celovec–Ljubljana–Dunaj

Izdala, založila in tiskala
Mohorjeva družba v Celovcu 2020
Za družbo: **Franc Kelih in Karl Hren**

1. izdaja: **2020**
Naklada: **400 izvodov**

Cena: **22,00 €**

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.112.2(436)-93-32

BUCH, Sonja

In Luka je udaril na boben / Sonja Buch (besedilo) ;
Hanca Buch (ilustracije) ; iz nemščine prevedel Stanislav M. Maršič. -
1. izd. - Celovec : Mohorjeva, 2020

ISBN 978-3-7086-1052-8
COBISS.SI-ID 303285248

Sonja Buch (besedilo)

Hanca Buch (ilustracije)

In Luka je udaril na boben

Iz nemščine prevedel Stanislav M. Maršič

Mohorjeva
Celovec

Luka je imel vrt. In Luka je imel kratke noge.

Ker pa je njegov vrt ležal neposredno pred njegovo hišo in zraven nje in za njo in torej povsod okrog hiše, kratke noge na srečo le niso bile kaka velika težava.

Na Lukovem vrtu so rastle ljubke rože, visoka sadna drevesa, ščetinasti iglavci, nizko jagodičevje in ravno tako visoke zelenjavne ovijalke. Na vrtu so nekje rastle zdravilna zelišča, drugje strupene gobe in tu in tam še marsikaj, kar je lahko tudi brez imena.

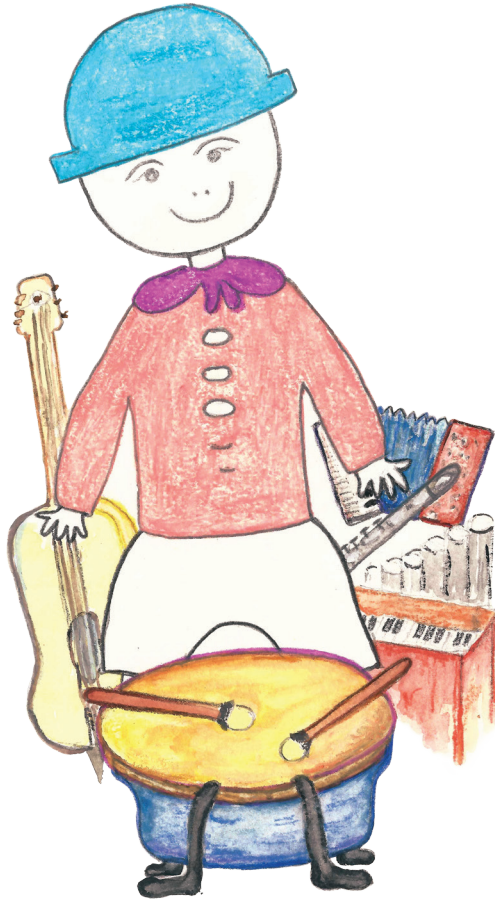
Ker pa je Luka natančno vedel, koliko gob, zelišč, zelenjave, jagod, iglic, sadja in rož je za človeka zdravo in koliko strupeno, so k Luki in v Lukov vrt prihajali tudi ljudje. In tako vrta ni imel samo zase.

In to je bilo tudi vseč Luki.

Saj navsezadnje vrta ni imel samo za sebe.

*K*adar so prišli ljudje, se je začelo praznovanje. Luka je imel orgle, flavto, čelo, boben in harmoniko. Drugi ljudje so prinesli s seboj druge instrumente in potem so igrali na instrumente, se smejali, klepetali, plesali ali preprosto počivali. V Lukovem vrtu je bilo namreč mogoče najti tudi senco dreves, med grmovjem votline, neminljivo zeleno barvo iglic, kislo nežnost jagod, nebeško bližino majčkenih gob, miren čar ob pogledu na rože in navdihujoč vonj bodičastih zelišč.

Luka je užival v svojem vrtu.

In Luka je užival, da so tudi drugi uživali v vrtu.

Vsi ljudje so bili veseli in prosili,

naj Bog ohrani Luko

na njegovih kratkih nogah in

v njegovem vrtu.

Na začetku vsakega novega letnega časa – in včasih med letnim časom – so se drugje srečavali drugi ljudje iz drugih vrtov. In ker prvo ni enako drugemu, se je Luka srečeval tudi z drugimi, da bi jim pripovedoval o najpomembnejšem, namreč o svojih rastlinah, in da bi spoznal rastline drugih. In tedaj si niso samo pripovedovali: najraje so najnežnejše rastline prinesli kar s seboj ter so tako omogočili tudi drugim vrtnarjem in vrtnaricam, da so bili del dogajanja v vrtovih prijateljev in prijateljic.

*K*er je nastopilo poletje in je bilo pred njimi spet takšno srečanje, je Luka pobral nekaj najboljših koščkov iz svojega vrta ter se odpravil na pot. Njegove kratke noge so mu sicer povzročale skrbi, a iz svojega vrta izbrane rastline je naložil na voz, ga priklopil k svojemu kolesu in z njim odkolesaril na tržnico.

